

Extra Nieuwsbrief



Vijftien jaar Siemei



Eerst even dit.....

Vijftien. Naar mensenmaatstaf ben je dan aan het puberen. Om nou stil te staan bij de vijftiende verjaardag van de SIEMei - een paar maanden terug, ook dat nog - en het vertrek van de voorzitter die ook al vijftien jaar terug is begonnen, te duiden als puberaal, je moet maar durven!

Ik durf het dan ook niet. Te veel grijs om me heen. Alhoewel, lees in deze extra nieuwsbrief wat Stefan van der Ven over 'ons' zegt, lees wat de vertrekkende voorzitter voor ogen heeft, één ding wordt in ieder geval duidelijk: we zijn nog steeds (puberaal?) zoekende. Aan de andere kant, lees de verhalen van de 'SIEMei-steunpilaren', lees over de snelle ontwikkelingen op eigen spoor: de kindertijd hebben we ook wel gehad.

John Keunings, Henk van der Hoogen en Adriaan van der Linden: bedankt!

Henk Engelmoer

Stefan van de Ven gaat met SIEMei een behoorlijke uitdaging aan



Piet van der Poel: "Van mij mag de Noordkade doorgroeien tot een plek waar mensen de emotie van vroeger voelen"

Samen met SIEMei herstelt gemeente Meierijstad oude situatie op spoor

SIEMei neemt Stalen Tak over

In dit nummer

Voorwoord van de burgemeester

4

Het eerste persbericht

5

Een omstreden klok

12

Wim Verhoeven, één van de eerste vrijwilligers

14

De motoren van Bertus van 't Westeinde

16

Vrijwilliger Nout van Rooi (67) is al ruim 10 jaar vrijwilliger bij SIEMei

20

Piet Kuijpers (74) is vakbondsman in hart en nieren

21

Zonder sponsors kan de SIEMei niet

22

Open dag van SIEMei valt samen met Open Monumentendag

30

7

10

24

28

De burgemeester

Voorwoord

Vijftien jaar geleden was de Stichting Industrieel Erfgoed Meierij een van de eerste pioniers die neerstreek op de Noordkade. En nu viert SIEMei het feit dat er inmiddels al 15 jaar prachtige en betekenisvolle resultaten worden geboekt. Hoe mooi en toepasselijk is het dat op een plek waar vroeger hard gewerkt werd, waar gemalen en gemixt werd, een museum als SIEMei haar plek vond.

Het museum en de werkplaats is een prachtig honk waar technische senioren ervoor zorgen dat belangrijke voorwerpen en machines gerepareerd worden en te bezichtigen zijn voor het publiek. Volgens mij is dat een win-win situatie pur sang: ons erfgoed blijft behouden, mensen kunnen hun ziel en zaligheid kwijt in het repareren van machines en andere voorwerpen en er is een interessant museum te bezichtigen

Daarnaast deelt SIEMei de beschikbare kennis en kunde graag met anderen. Een partner die er in het bijzonder uitschiet is toch wel Cultuurkade. Het is prachtig hoe jong en oud elkaar ontmoet bij SIEMei en dat de kinderen vaak ademloos luisteren naar de verhalen die verteld worden over al die 'vreemde en ouderwetse' voorwerpen.

In opdracht van de gemeente heeft SIEMei ook een aantal betekenisvolle projecten tot een prachtig resultaat gebracht. Ik kan dan onder andere noemen: de restauratie van de rijksmonumentale spoorwegovergang Vorstenbossche weg/Populierenlaan, de restauratie en verplaatsing van de spoorhefbrug van de Zuid-Willemsvaart naar het voormalige spoorwegemplacement en de restauratie en verplaatsing van het Heilig Hartbeeld en bijbehorend hekwerk bij de binnenhaven. Dankzij de inzet van de vrijwilligers van SIEMei zijn en blijven er in Meierijstad mooie dingen te zien.

Kortom: SIEMei is van waarde voor Meierijstad. Ik hoop dat we allemaal nog vele jaren mogen genieten van de bijzondere dingen die er dankzij SIEMei bewaard en behouden blijven.



Ir C.H.C. (Kees) van Rooij

Burgemeester van Meierijstad

Het eerste persbericht

PERSBERICHT

Een nieuwe Toekomst

In Veghel worden de CHV-gebouwen aan de Noordkade/NCB-laan in oude luister hersteld. Deze gebouwen ademen de geschiedenis uit van het historisch coöperatief verleden. De nieuwe bestemming:

Stichting Industrieel Erfgoed Meierij (SIEMei)

De in 2009 opgerichte Stichting Industrieel Erfgoed Meierij (SIEMei) is bezig met het opzetten van een museum voor oude machines vanuit de gehele Meierij. De locatie in een deel van de voormalige gebouwen van de CHV aan de Noordkade is een historische, ca. 100 jaar oude toplocatie. Gebouwen van monumentale waarde. Het gaat hier om een gebouwencomplex op ca. 6 ha. waar een aantal bedrijven met de betreffende machines groot zijn geworden. Met behulp van enthousiaste vrijwilligers is het opgeknapte museum toegankelijk voor bezoekers.

Stichting SIEMei zet een actief en dynamisch museum neer met een smederij, werkplaats, exposities, etc. Er zijn the-maruimtes en in de ontvangstruimte worden bezoekers geïnformeerd over de technische ontwikkelingen van de afgelopen eeuw. De tentoongestelde materialen vertellen het verhaal van het verleden van de Meierijse industrie, ambacht en landbouw. Authentieke voorwerpen brengen de geschiedenis in beeld. Spannende en boeiende informatie die het verleden doet herleven. Zelfs de passanten-haven van Veghel wordt bij het museum betrokken. Opzet is het industriële, agrarische en culturele leven van de Meierij uit te beelden in wisselende tentoonstellingen. De geschiedenis van de Meierij wordt zeker niet vergeten en het museum zorgt voor mooie verhalen van vroeger over het regionale bedrijfsleven. Door middel van deze zaken vervult het museum niet alleen een recreatieve maar ook een educatieve functie in oude ambachten. Duidelijke tekstborden en fotoborden, die o.a. herinneren aan de geschiedenis van het roemrijke verleden van de industrie waaronder CHV, met archieven, CD's en DVD's informeren de bezoekers over de tentoongestelde materialen.

Zoals vermeld is het museum gevestigd in enkele gebouwen op het oude CHV-terrein aan de Noordkade. De coöperatieve CHV is opgericht in mei 1911 en was gevestigd in Woensel. Het bestuur van CHV koos in april 1915 voor nieuwbouw aan de Veghelse haven vanwege gunstige verbindingen met de regio, o.a. door de aanwezigheid van een waterweg (Zuid-Willemsvaart), spoorweg (Duits lijntje) en tramlijn. In 1918 is de veevoederfabriek officieel geopend. Dit heeft in het verleden en nu geleid tot een unieke locatie aan de haven nabij het centrum van Veghel. Het perrongedeelte (met bordes) op het terrein is door de nieuwe eigenaar, Bouwbedrijf van de Ven, beschikbaar gesteld aan de Stichting SIEMei als museumlocatie. In deze gebouwen is al voor de tweede

oorlog het begin gelegd voor de handelsafdelingen Landbouw-
werktuigen, Bedrijfsgoederen en Zaad en Pootgoed van de
CHV, die in de loop der jaren naar andere locaties zijn
verhuisd.

Het aanbod aan machines die in het museum zijn te bezich-
tigen, is zeer gevarieerd. Van grote hout-verspaanders tot
mengvoeder-installaties, van zaagmachines tot de meest ou-
derwetse, elektrische klokwerken en oldtimers. De geschie-
denis van grote bedrijven uit de Meierij komt overal in het
museum terug.

SIEMei is op zoek naar sponsors, begunstigers, bedrijven
of personen die het leuk vinden om machines en documenta-
ties (in bruikleen of schenking) in te brengen die vervol-
gens door het publiek kunnen worden bezichtigd. Pronkstuk-
ken zijn de zelfbouw lintzaagmachine en houtdraaibank van
grondlegger Bert van de Ven, de opa van de eigenaren van
het huidige Bouwbedrijf Van de Ven te Veghel. De brandweer-
wagen voor paardentractie van de Veghelse brandweer uit
1849. De naoorlogse MCE landbouwtrekker van Munsters BV uit
Erp. De complete werkplaatsinrichting van een pijpen- en
sigarenfabriek.

Het museum heeft faciliteiten voor bedrijfsbijeenkomsten
om zo inkomsten voor de stichting te kunnen genereren. Eve-
nementen, opleidingsactiviteiten en exposities behoren tot
de mogelijkheden. Stichting SIEMei is op zoek naar vrijwil-
ligers met passie voor techniek en geschiedenis die, daar
waar dit nodig is, de Stichting verder kunnen helpen.

Men kan als sponsor of begunstiger toetreden. Een gezins-
donatie is ook mogelijk. Begunstigers en sponsors hebben
het gehele jaar door gratis toegang.

Het museum beschikt over ruime parkeerplaatsen en is
voorlopig geopend op zaterdagochtend van 9.00 tot 12.00
uur. Groepsbezoeken vanaf 20 deelnemers zijn op andere tij-
den mogelijk. Vrijwilligers zorgen voor rondleidingen.

2009

De ontwikkelaar

Stefan van de Ven gaat met SIEMei een behoorlijke uitdaging aan

In 2008 koopt Bouwbedrijf Van de Ven het voormalige CHV-terrein aan de Noordkade in Veghel. Alles slopen en er grote hallen bouwen lijkt de meest eenvoudige oplossing. Een dergelijk bouwproject is binnen enkele jaren af te ronden. De creatieve en soms onstuitbare Stefan droomt net even anders. Hij moet anderen, waaronder ook broer Frank, ervan overtuigen dat deze dromen echt te realiseren zijn. Stefan wil Veghel op de kaart zetten en dat lukt. Hij onderkent de bijzondere waarde van het complex en de mogelijkheden om de unieke bouwstijlen te bewaren en als basis te gebruiken voor een toekomstig complex waar food, cultuur, vrije tijd en op termijn ook wonen mogelijk is.

De enorme dadendrang van Stefan is voor zijn omgeving soms een ware beproeving. Als een terriër bijt hij zich vast in de materie om zijn ideeën verder gestalte te geven. Hij weet de gemeente en provincie te overtuigen van zijn visie en krijgt er zo partners bij om het enorme complex verder te ontwikkelen. Verbazingwekkend is ook de wijze waarop de medewerkers van het bouwbedrijf, onder leiding van Jos Ketelaars, in staat blijken om de ogenschijnlijk onmogelijke opdrachten van Stefan op korte termijn uit te voeren. Dit leidt vaak tot een verbluffend resultaat. Wie heeft kunnen dromen - behalve Stefan - dat daar op de Noordkade nu een evenementenlocatie tot stand is gekomen met theater, bioscoop, museum, cafés, restaurants, supermarkt- en delicatessenstraat, atelier, jongeren-centrum en muziekschool? Daar blijft het niet bij, want De Noordkade is nooit af, De Noordkade zal zich continue blijven ontwikkelen.

Stefan is vanaf het begin als adviseur/vrijwilliger betrokken geweest bij de SIEMei. Volgens 'ome Wim' (Munsters) is hij gek van techniek en 'oud ijzer'. De relatie met SIEMei begint allemaal met een oriënterend gesprek tussen van de Ven en onder meer Ton en Wim Verhoeven, Henk van Wanrooij en Wim Munsters. Ze onderzoeken de mogelijkheid of de in Nijnsel opererende K LW (Klassieke Landbouw Werktuigen) een hal wil inrichten met oude machines en tractoren. Stefan zoekt wat reuring op de Noordkade.

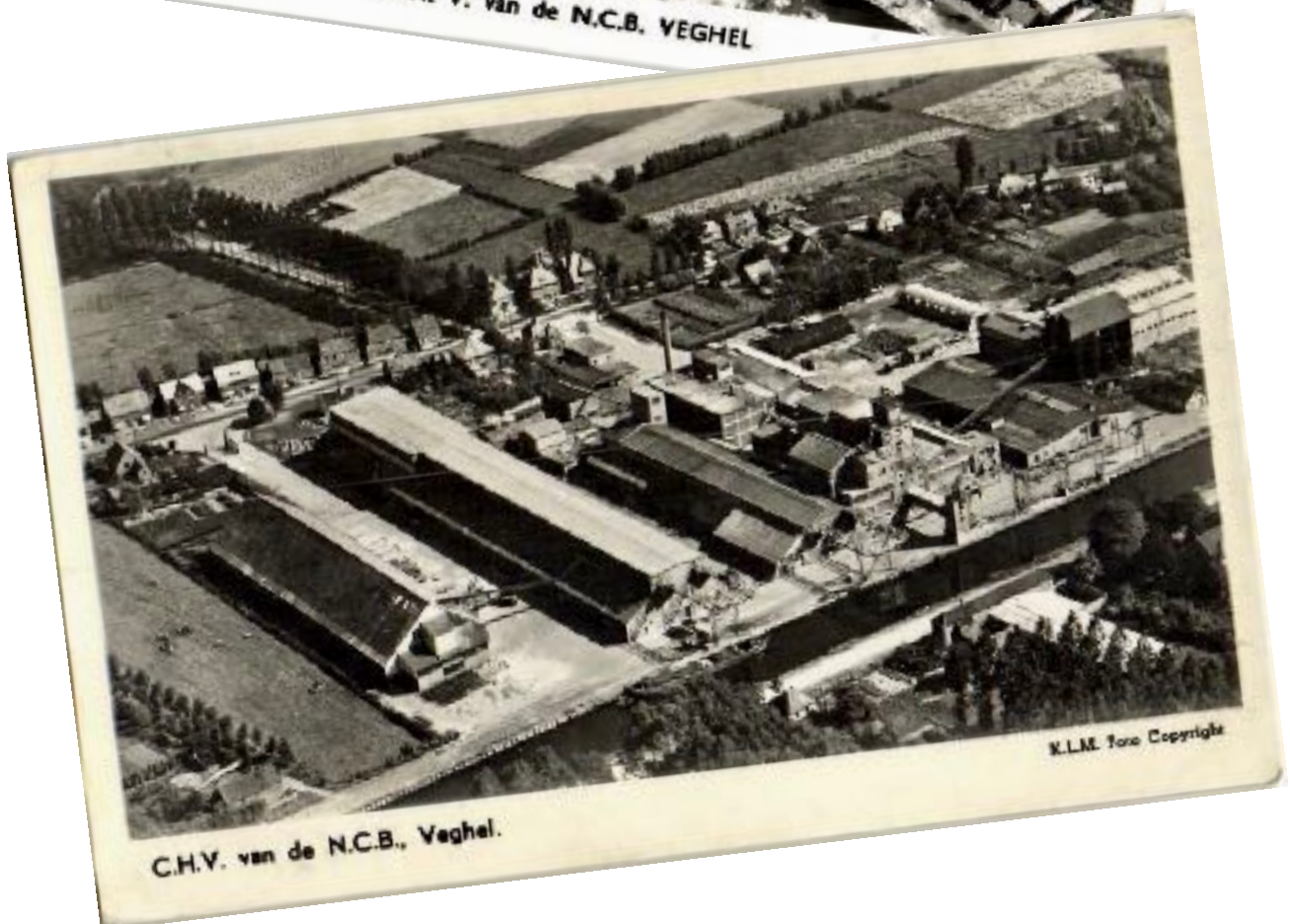


Nader overleg leidt tot het besluit een industrieel museum in te richten. Piet van der Poel wordt als voorzitter gevraagd om de kar mee te gaan trekken. Van de Ven zal de ruimte ter beschikking stellen. Daar kan dan ook zijn privé-collectie onderdak krijgen. In de beginperiode is Stefan ook op de zaterdagen regelmatig aanwezig. Soms is het best wel lastig welke pet hij daar dan rondloopt: die van eigenaar/zakenman of die van 'liefhebber van de techniek'. Dat geeft zelfs wel eens wrijving en botsingen. Stefan houdt van 'doorbutsen', maar vrijwilligers zijn daar niet altijd van gecharmeerd. SIEMei heeft de ruimte en tijd gekregen om zich te ontwikkelen en Van de Ven brengt geen kosten in rekening. Vrijwilligers van SIEMei verlenen regelmatig hand- en spandiensten aan de Noordkade.

Na vijftien jaar staat SIEMei voor een stevige uitdaging. Van de Ven heeft nieuwe ideeën voor de huidige locatie van SIEMei. Hij vindt het commercieel niet verantwoord om in de toekomst geen huur/servicekosten in rekening te brengen bij SIEMei. Hij vraagt zich bovendien af of de huidige opzet/exploitatie van SIEMei nog wel past binnen de snelle ontwikkelingen van de Noordkade. Volgens hem is de collectie van machines en grote authentieke voorwerpen op een andere manier beter te presenteren. Hij ziet voor zich dat de collectie over het gehele Noordkade-terrein (buiten en binnen) komt te staan. Dan kan de collectie ook worden uitgebreid en wordt het geven van rondleidingen in zijn beleving interessanter.

Hij vraagt het bestuur van SIEMei binnen afzienbare tijd met een duidelijke toekomstvisie te komen de toekomst. Zo er geen of onvoldoende overheidssubsidie beschikbaar komt, moeten eventueel alternatieve financieringsbronnen uitkomst bieden. Stefan wil daarbij graag in overleg met het bestuur van SIEMei over de manier waarop deze stichting in de toekomst voor de Noordkade te behouden is.





Het Noordkade-complex in vroeger tijden door de ogen van de KLM



Het eerste bestuur van de SIEMei, van links naar rechts: Martien van Osch, Jan Munsters, Piet van der Poel, notaris De Beer, Henk van Wanrooij en Ron van Zelst

De voorzitter

Piet van der Poel: “Van mij mag de Noordkade doorgroeien tot een plek waar mensen de emotie van vroeger voelen”

Tot op heden is hij de eerste en enige voorzitter van de Stichting Industrieel Erfgoed Meierijstad (SIEMei). De eerste maand van 2025 geeft hij, in afwachting van de keuze voor een nieuwe voorzitter, tijdens de maandelijkse bestuursvergadering, de voorzittershamer over aan de vice-voorzitter Jan Munsters, ook al zo'n veteraan uit de begintijd van de stichting. Op 26 februari krijgt de man die vijftien jaar lang op geheel eigen wijze de scepter heeft gezwaaid over dit unieke Veghelse cultuurgood, zijn terechte en hopelijk passende afscheid.



Hoe Piet van der Poel, want over hem gaat het, ruim vijftien jaar terug, de eerste voorzitter van de SIEMei wordt, daarover vertelt hij:

“Ruim 15 jaar geleden werd ik door een goede vriend uit Veghel gebeld met de vraag of ik een keer op ‘de Noordkade’ wilde komen kijken. Hij had een prachtig stukje Veghel ontdekt en vroeg zich af of dat wat kon worden. Nu is één van mijn hobby’s al vele jaren het organiseren en daar ben ik bij SIEMei nu ruim 15 jaar mee bezig.”

“Uiteraard heb ik dat niet in mijn eentje kunnen doen! Ik wil alle bestuursleden van nu en uit het verleden bedanken voor de support die ik van hen mocht en mag ontvangen. Ook alle vrijwilligers die zich belangeloos voor ons museum inzetten - ieder op zijn of haar specifieke manier - verdienen niet alleen lof maar ook dankbaarheid van mijn zijde. Ook een woord van dank gaat uit naar onze sponsors. Alleen kun je immers niets en met z’n allen ben je super sterk.”

Spannend

“Als je een museum begint weet je niet waar het naartoe gaat en hoe het zich ontwikkelt. Het is wel spannend als je dat met mensen om je heen doet die geen of weinig museale ervaring hebben. Gelukkig hadden de mensen uit de beginperiode wel veel technische kennis. In de schaduw van de mengvoer-productie zijn we begonnen. Met een aantal machines die door Stefan van de Ven (eigenaar van het Noordkade complex) bij elkaar is gebracht”



“Snel groeide de collectie uit tot een verzameling die het bekijken waard was. Met geluk en bij toeval kregen we steeds meer interessante machines en voorwerpen aangeboden. Ook onze vrijwilligers tippen ons regelmatig over objecten die mogelijk een verrijking voor het museum zijn. Samenwerking met de gemeente Veghel (nu Meierijstad) heeft er voor gezorgd dat we onze leuze, een museum dat werkt, konden waarmaken.”

Spoorpark

“Het was ook de springplank naar het spoorpark. Met modeltreinen in het museum en ‘echt’ treinmaterieel op het spoorpark proberen we de herinnering aan het ‘Duits lijntje’ voor de toekomst te bewaren.”

“Om het museum toekomstbestendig te maken zou ik graag een kenniscentrum aan het museum willen toevoegen, zodat kennis van oude technieken aan volgende generaties kan worden overgebracht. Als grote voorbeelden zie ik de Jumbo-academie en de nieuwe chocoladefabriek op de Noordkade.”

“Voor het spoorpark liggen er plannen klaar om er op beperkte schaal een parkachtige omgeving van te maken met onder andere het snelfietspad en wandelpad. De herbouw van het - per ongeluk - afgebroken treinstation Veghel, zou een ultiem resultaat voor het spoorpark in Veghel zijn. Ik realiseer me dat daar meerdere initiatieven en medewerking van externe partijen voor nodig zijn. Ik zal me met het bestuur zeker inzetten om het op een of andere manier gerealiseerd te krijgen.”

Tot slot

“Sinds 15 jaar heeft Veghel op De Noordkade een museum dat werkt en jaarlijks vele bezoekers trekt. Ik hoop dat het de volgende vijftien jaar blijft werken en dat het de vrijwilligers nu en in de toekomst blijft inspireren. De Noordkade is een hotspot, ontstaan uit een organische groei en ik hoop dat het op de Noordkade kan doorgroeien tot een plek waar mensen de emotie van vroeger voelen en waar toekomstige generaties de techniek proeven waar het allemaal mee begonnen is.”

De Bossche stationsklok

Een omstreden klok

Het begint in 1995 in Den Bosch: Het stationsgebouw van de bekende architect Sybold van Ravesteyn voldoet niet meer aan de eisen des tijds en moet plaatsmaken voor een nieuw gebouw naar een ontwerp van architect Rob Steenhuis. Met de sloop van het gebouw komt ook een 7,5 ton zware klok vrij, waarschijnlijk te mooi om weg te gooien en niet mooi genoeg om hem in het nieuwe stationsgebouw te integreren.

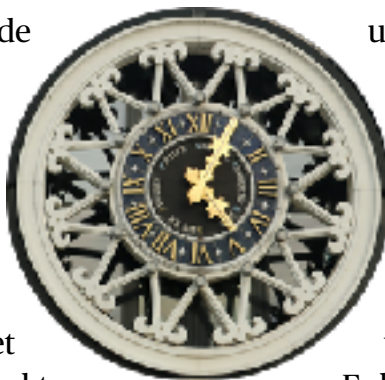
De klok verdwijnt in eerste instantie naar de Bossche gemeentewerf om vervolgens een plekje te krijgen in een voormalig kantoor van Essent. Tijdens 'sneupend' (sneupen is een Friese uitdrukking voor 'rondsnuffelen') bezoek van enkele SIEMei-mensen aan een opleidingsinstituut van Essent in Kerkrade horen ze over deze klok. Bij Essent in Den Bosch treffen ze inderdaad de van andere materialen als meet-achter carnavalsspullen.

Na overleg met Stefan van kade plaats voor een grote stadborg: "Mogen wij die stationsbezit van de SIEMei. Helaas pleet, niet alleen ontbreekt het trumplaat - met spreuk, ontbreekt.

der Ven: "Is er op de Noordtationsklok?" en Essent in Tilklok hebben?" komt de klok in blijkt het gevaarte niet comuurwerk, ook de zogeheten cenEnkele jaren later brengt dan een Noordkade de SIEMei op het spoor van een klokkenmaker die dit uurwerk in zijn bezit heeft namens 'de Stichting tot behoud van torenuurwerken'. De onderhandelingen die moeten leiden tot de hereniging van klok en uurwerk duren ruim een jaar. Rond dezelfde tijd duikt ook de koperen middenplaat met spreuk en wijzers op. De spreuk: PRIJZE NIEUWE EENDRACHT MIJNE NIJV'RE STONDEN. De beginletters staan voor de PNEM (schenker van de klok) en de NS (ontvanger van het geschenk).

Helaas blijkt dat ondanks grondige renovatie de klok niet wil lopen. Na diepgaand onderzoek trekken de deskundigen maar één steekhoudende conclusie: zonder moederklok wil het ding niet de juiste tijd aangeven. De SIEMei-speurders vinden die moederklok nog terug ook, in een flatgebouw in Den Bosch, maar pogingen om dit essentiële deel in bezit te krijgen, lopen op niets uit. Uiteindelijk brengt een nieuwe elektrische aansturing, satelliet-aangestuurd, uitkomst.

De bevestiging van de klok boven de meest westelijke ingang van de 'Cultuurfabriek' trekt landelijke media-aandacht. Het leidt in de gemeenteraad van Den Bosch zelfs tot vragen, onder meer naar de rechtmatige eigenaar van de klok. De SIEMei lijkt er niet mee te zitten: "Eens gegeven, blijft gegeven", zegt voorzitter Van der Poel stellig.



De vrijwilligers

Wim Verhoeven, één van de eerste vrijwilligers

Wim Verhoeven behoort tot de eerste vrijwilligers en bestuursleden van de SIEMei. Hij vindt het van groot belang dat het industriële en culturele erfgoed van de Meierij bewaard blijft, dat het museum laat zien hoe er vroeger gewerkt werd met unieke machines die aan de basis stonden van de huidige industriële bedrijvigheid.

Wim begint zijn professionele werkzaamheden in het gebouw uit 1930 waar nu het museum is gevestigd. Hij vertelt enthousiast over de werkzaamheden, over de opslag van slakkenmeel, kalksalpeter, kalk-stikstof en zo meer. “Wel beulswerk,” aldus Wim, “de zakken van 100 kilo werden door het personeel trapsgewijs tot zeker 20 zakken hoog gestapeld. Hij citeert zijn collega van destijds Harry Ketelaars: “Je kon de vloer met het zweet van het personeel wel schrobben.”

In juli 2011 heeft de SIEMei’er Pieter van den Berk een gesprek met deze man van het eerste uur:

Wim, wil je jezelf even voorstellen?

“Da’s prima, maar het gaat niet om mij, maar om het museum. Maar ik moet bekennen: Ik heb er mijn hart aan verpaid”. Dat heeft een oorzaak. Ik ben geboren in 1932 op Beugt in Dintther en getogen onder de rook van de CHV. Na mijn Mulo-opleiding bij de broeders solliciteerde ik in 1951 bij de CHV en werd ondanks de grote werkeloosheid meteen aangenomen als jongste bediende.”

“Ik begon hier in dit gebouw op deze plaats. Ik moest koffie zetten en andere klussen opknappen en.... dat doe ik nu op mijn 78e weer op dezelfde plek. Prachtig toch! Het heette toen de afdeling ‘Bedrijfsgoederen en Landbouwwerktuigen’. Boeren werkten nog handmatig en met paard en wagen. Ik verkocht aanvankelijk schoppen, rieten, kruiwagens e.a. Rond 1960 kwam de mechanisatie in de landbouw op gang. Ik heb me daarin geschoold en ik verkocht hier jarenlang tractoren en alles wat aan, voor, achter of onder de tractor hing. Toen al dacht ik wel eens ‘Ze moesten de afgedankte en verouderde machines bewaren’. Directeur/mede-eigenaar van bouwbedrijf van de Ven, Stefan van de Ven, kocht een aantal jaren geleden het CHV-gebouw. Zijn warm hart voor industrieel erfgoed maakt de opbouw van dit museum mogelijk.”

Hoe komt de stichting aan machines en ambachtelijk gereedschap?

“We zijn nu inmiddels twee jaar open en de mensen weten ons te vinden. Van alles wordt ons aangeboden: zaagmachines, sigaren-maak-machines, brandblussers, melkmachines, motoren, oude foto’s, boeken, drukmachines enz. Vaak krijgen we hele verzamelingen aangeboden door mensen die met hun hobby stoppen. Ze komen van te voren hier kijken en vertrou-



Foto Stadskrant

wen hun verzameling aan ons toe. Ze vinden het hier goed tot zijn recht komen.”

Werken de machines nog?

“Soms, maar meestal moet er een heleboel aan gesleuteld worden om het toonbaar en werkend te krijgen. We hebben een eigen smederij/werkplaats, waar handige vrijwilligers aan het werk zijn. Zij zijn onmisbaar en ze vinden het nog gezellig onder elkaar ook.”

Met hoeveel mensen runnen jullie de zaak?

“Er zijn 60 vrijwilligers. Uiteraard hebben we een bestuur, dat maandelijks zaken bespreekt. Maar ook vrijwilligers houden het gebouw schoon, er zijn mensen die zorgen voor publiciteit, de website en rondleidingen. Er wordt gezorgd voor sponsors. Er wordt natuurlijk het technische werk aan de machines en elektrische installaties.”

Waar komt jouw enthousiasme van-

daan, je bent de jongste toch ook niet meer?

“Het is voor mij een geweldige vrijetijdsbesteding. Ik kan mijn kennis en relaties inzetten om dit museum echt een plaats tussen andere musea te geven. Ik doe dit met hart en ziel samen met de andere vrijwilligers. We zien vooruitgang en dat stimuleert geweldig.”

Hoe zet het museum er in de toekomst in jouw ogen uit?

“We willen onze collectie natuurlijk nog uitbreiden en vervolmaken. Op den duur zullen we de openingstijden moeten verruimen. Nu zijn we alleen open op zaterdagmorgen en door de week op afspraak. We willen ook kindvriendelijker zijn in de presentatie, de rondleidingen en het aanbieden van speelmogelijkheden. Juist voor de jeugd moeten we uitnodigend zijn. Kinderen weten vaak niets van de geschiedenis van de noeste arbeid in de Meierij.”

“Het museum zal ook dynamischer moeten worden. We willen ruimte bieden voor wisselende collecties. Verder willen onze ontvangstruimte nog meer multifunctioneel gebruiken b.v. voor lezingen, vergaderingen. Op den duur moeten we natuurlijk als museum zelf onze broek ophouden.”

De motoren van Bertus van 't Westeinde

Bertus van 't Westeinde verzamelde meer dan vijftig oude motoren van diverse merken zoals Lister, Deutz, Petter, Crossley Internationaal en nog veel meer. Zijn collectie belandde bij de SIEMei. Bertus zelf kan er niet zelf meer over vertellen, de geweldige restaurateur is inmiddels overleden.

Zijn grote garage in Mariaheide was een echte werkplaats en al zijn vrije tijd besteedde Bertus aan het opknappen van oude motoren. Als je bij Bertus kwam en hij was een motor aan het restaureren, dan begon Bertus smakelijk te vertellen over wat voor motor het was, wat voor merk, waar hij hem vandaan had en wat er aan moest gebeuren.

Bij de CHV was Bertus een gewaardeerde elektromonteur. Met eigen servicewagen stuurde de CHV Bertus naar alle uithoeken van Brabant, het werkgebied van CHV. Hij repareerde van alles: van kuikenkachels tot ventilatoren, als maar er een elektriciteitsdraad aan zat, dan kon Bertus het repareren.

Kwam Bertus bij een klant, ging hij vast de schuur in en wachtte tot de boer kwam en in die tijd keek hij rond. Zijn interesse ging vooral uit naar oude motoren. Vaak stonden er oude mo-

toren die ze vroeger gebruikten, bijvoorbeeld bij een hekeldorsmachine. Bertus hield dat in de gaten en als hij weer bij die boer kwam, liet hij weten geïnteresseerd te zijn in die oude motoren. Regelmatig kreeg die mee, vaak voor een klein bedrag of ook wel voor niets. Voorwaardelijk, dat wel, want Bertus moest nadien wel laten weten dat hij de motor had gerepareerd. “Dan kom ik kijken,” zei de boer dan. Mee terugnemen was een zeldzaamheid en zo kwam Bertus aan een groot aantal oude diesel- en benzinemotoren, sommige zelfs meer dan honderd jaar oud.

Bertus van 't Westeinde vond het heel fijn dat SIEMei zijn motoren tentoon wilde stellen. “Dan kan iedereen die het wil, ervan genieten en gaan ze niet verloren. Bij museum SIEMei zijn ze in goede handen.”





Van boven naar beneden: De mensen van werkplaats en spoor, de bestuursleden en gidsen en de dames en heren van de horeca





Vrijwilliger Nout van Rooi (67) is al ruim 10 jaar vrijwilliger bij SIEMei

Nout is getrouwd met Ans en deze Nout is ook als vrijwilliger werkzaam bij SIEMei. Hij heeft na de LTS Metaal de opleiding tot automonteur doorlopen. Tijdens zijn werk heeft hij diverse aanvullende monteursopleidingen gevolgd. Hij is als tractor-monteur in 1967 in dienst getreden bij de CHV te Veghel. Van 1981 tot 2000 is Nout werkzaam geweest als chef inkomende goederen. In verband met reorganisatie is Nout in 2000 noodgedwongen ander werk gaan zoeken.

Verschillende familieleden van Nout hebben bij de CHV gewerkt en voelen zich verbonden met CHV/Noordkade. Nout heeft nog altijd een groen/geel hart.

Via oud CHV-collega's kwam Nout bij SIEMei terecht. Op de Noordkade voelt hij zich inmiddels als een vis in het water. Hij verrichtte er alle voorkomende werkzaamheden, zoals ook het restaureren van machines in de werkplaats. De laatste jaren richt Nout zich meer op de facilitaire werkzaamheden en met name de horeca-activiteiten.



Parkeerwachters

Nout wil alle voorkomende werkzaamheden verrichten en staat altijd klaar om bij te springen. Zo coördineert hij de activiteiten van de parkeerwachters en is vaak een vraagbaak voor de ondernemers/gebruikers van de Noordkade.

Dat hij in de buurt van het museum woont heeft zijn voordelen. De SIEMei doet niet gauw tevergeefs een beroep op hem en als het nodig is, komt zijn vrouw Ans ook mee helpen. Hij heeft ontzettend veel plezier in de groep en vindt het prachtig dat zoveel mensen, verschillend van aard en mentaliteit, zo goed met elkaar kunnen werken en omgaan.

Nout kan enorm genieten als ze een oude machine weer tot leven krijgen. Hij komt stralend thuis en vertelt aan Ans, dat ze het samen weer voor elkaar gekregen hebben en is dan echt trots en blij.

Piet Kuijpers (74) is vakbondsman in hart en nieren

Piet Kuijpers is een gepensioneerd kraanmachinist. Hij heeft een metaal- en monteursopleiding gevolgd en is aansluitend naar de machinistenopleiding in Ede gegaan. De in Beers woonachtige SIEMei-vrijwilliger is getrouwd met Corrie en woont in Beers.

Een groot deel van zijn loopbaan is machinist Piet veel van huis. Begrijpelijk daarom dat hij het in 1997 dichterbij huis zoekt en op een mobiele hijskraan gaat werken bij Jenniskens in Beugen. In 2006 volgt dan in de VUT.



Vakbondsman

Piet is een echte vakbondsman. Hij is ruim 34 jaren bestuurder geweest bij de Bond van machinegebonden personeel “Het Zwarte Corps” (HZC). Hij heeft er diverse bestuurlijke taken vervuld en als ‘lid van verdienste’ is Piet nog steeds actief voor het promotieteam op open dagen, beurzen en andere activiteiten waar HZC zich presenteert.

Via zijn zwager maakt Piet kennis met de SIEMei. Wanneer er enkele machines van het wegebouwmuseum uit Harderwijk naar Veghel komen en er ook machines bij zijn, die nog gerestaureerd moeten worden, is zijn de belangstelling gewekt.

Samen met zijn broer Wim meldt hij zich aan als vrijwilliger. De gebroeders Kuijpers starten met de restauratie van de Heymans Zetelmeyer motorwals uit 1954. Met enkele an-

dere vrijwilligers is de motorwals nu volledig gerestaureerd. Om dat te realiseren zijn diverse onderdelen opnieuw gemaakt in de eigen werkplaats.

Persoonlijke omstandigheden noodzaakten helaas broer Wim met zijn vrijwilligerswerk te stoppen.

Piet vindt de SIEMei een prachtige club met heel veel kennis en kunde op een breed terrein. In de werkplaats staat iedereen voor elkaar klaar en is bereid om te helpen. Het loopt lekker en eigen ideeën kunnen uitgewerkt worden: “Je krijgt veel vrijheid en verantwoordelijkheid om de projecten te bewaren voor het nageslacht.”

Piet promoot graag de techniek en SIEMei is een uithangbord voor de techniek.

De sponsoren

Zonder sponsoren kan de SIEMei niet

Sponsoren zijn binnen de financiële huishouding van de SIEMei een belangrijke factor. Het betreft trouwens niet alleen ondernemers die een bijdrage aan het museum overmaken, er zijn er ook die met grote kortingen of gratis materialen en/of diensten verlenen, die voor SIEMei belangrijk zijn. Sponsoren van SIEMei kunnen, op verzoek, gebruik maken van faciliteiten die SIEMei kan bieden zoals gereduceerde toegang voor (groepen) medewerkers en/of relaties en rondleidingen in het museum en op de Noordkade onder leiding van ervaren gidsen.



Van der Linden: een Veghels familiebedrijf

Tot de vaste sponsoren behoort het Veghelse familiebedrijf Van der Linden dat in 1954 is opgericht door Toon en Marie van der Linden onder de naam 'Loonbedrijf A.J. van der Linden.' In 1986 is Jan gestart met 'Van der Linden Veghel BV'. Zijn broers Johan († 2001) en Tonnie hebben 'A.J. van der Linden Veghel BV' voortgezet met loonwerk en grondwerkzaamheden. Inmiddels is daar de derde generatie actief.

Jan startte met mestdistributie en daar kwam al gauw tanktransport bij. Inmiddels is zoon Tom ook werkzaam binnen het bedrijf. Het bedrijf heeft zich gespecialiseerd in het vervoer van restproducten uit de levensmiddelenindustrie en brijvoer voor de varkenshouderij.

Jan van der Linden is tevens directeur/eigenaar van Orinso Nederland BV. Orinso is dé expert in biomassa en alle organische ongevaarlijke reststromen. Zij bieden maatoplossingen voor diverse afnemers en realiseren de beste vervaardiging van organische reststoffen. Reststoffen worden niet geproduceerd, maar komen vrij uit een ander primair proces, hoofdzakelijk in de Food en Feed. Hierdoor kan de samenstelling ervan erg schommelen en is onderzoek daarnaar bijzonder belangrijk. Door goede

analyse van zowel die samenstelling als de juridische status van de reststof, kunnen zij heel gericht op zoek gaan naar de beste afnemer. Daarnaast leveren ze organische reststoffen op maat voor hun afnemers voor diverse verwerkingsprocessen. En met het eigen transportbedrijf verzorgen ze de logistiek van nat/steekvast en droog tot vloeibare stromen.

Wat heeft Jan met SIEMei?

Als 15-jarige jongen werkte Jan mee in het bedrijf van zijn ouders en was met de tractor+laadschop op de diverse locaties actief bij het verladen van grondstoffen voor de CHV. Hij kent alle gebouwen op de Noordkade op zijn duimpje en vindt het een super goed initiatief van 'Van de Ven' om deze prachtige historische panden te behouden voor Veghel.

Het pand van SIEMei roept warme herinneringen op uit het verleden. Het bewaren van de 'eenvoudige techniek' is zinvol. Vooral het laten zien van de basis van diverse technieken aan de jeugd is belangrijk. Hij komt graag op de Noordkade en SIEMei heeft daar een mooie culturele taak.

Paul van der Laan, eigenaar van de Reclamefabriek

Sponsor Paul van der Laan is geboren in Leiden en opgegroeid in Pijnacker. In verband met het werk van zijn vader is het gezin van der Laan in 1980 in Veghel komen wonen. Paul is opgeleid als slager, volgde de MTS, heeft enkele jaren gewerkt als werktuigbouwkundig medewerker, waarna hij is overstapt naar de reclamewereld.

In 1996 start hij als zelfstandig ondernemer en zat met zijn bedrijf nu in de 'oude MTS'. Op het terrein van de reclame-technieken gaat zijn bedrijf geen enkele uitdaging uit de weg. Ook hier betreft het een echt familiebedrijf, waar Paul, zijn vrouw Frederiek en zoon Joey druk doende zijn om te zorgen dat alles op tijd klaar is en afgeleverd kan worden. Recent hebben ze aan de Eisenhowerweg 9c te Veghel een nieuwe locatie betrokken.



SIEMei doet regelmatig een beroep op Paul en hij staat dan altijd klaar om zo snel mogelijk te helpen. Met zijn technische achtergrond in de werktuigbouw is hij bovendien geïnteresseerd in alles wat met de techniek te maken heeft. Zo kwam hij bij SIEMei terecht en hij vindt het prachtig dat oude industriële objecten in stand worden gehouden. Op bezoek bij klanten aan de Noordkade ziet hij op diverse plaatsen objecten, die van SIEMei zijn. Juist die wisselwerking tussen enerzijds SIEMei en anderzijds de culturele instellingen en bedrijven vindt hij geweldig.

Het Spoorpark



Samen met SIEMei herstelt gemeente Meierijstad oude situatie op spoor

“Veghel knoopt oude spoorrails weer aan elkaar: herrijzenis langs snelfietsroute,” zo kopt het Brabants Dagblad op 25 november van vorig jaar. Journalist Maarten van den Hurk staat stil bij het herstel van de railverbindingen op het spooreplacement van het voormalige station Veghel. De rails die daar tot 2011 hebben gelegen, zijn destijds weggehaald ten faveure van een fietspad voor de leerlingen van het Zwijsen College.

Inmiddels zijn drie van die sporen in hun oude luister hersteld, inmiddels ligt er ook een nieuw fietspad en beide verkeerswegen kruisen elkaar op fraaie wijze. De fietsers naar school en sportpark kunnen er weer probleemloos passeren en volgens planning kan eind februari 2025 ook de trein weer rijden tussen Middegaal en Vorstenboscheweg.

Het gedeeltelijke herstel van het emplacement is uitgevoerd samen met de aanleg van het snelfietspad dat vanaf Uden richting Schijndel - parallel aan het voormalige Duitse Lijntje - door de Veghel langs de wijk 'Het Ven', het recreatiegebied 'Het Geerbosch' en industriegebied 'De Amert' loopt.

Het voormalige spooreplacement heeft ooit kunnen beschikken over vijf sporen. Onder



andere bouwkundige overwegingen hebben ertoe geleid dat drie van die vijf sporen in ere zijn hersteld.

Grote winst voor de ‘vrienden van het Veghels Spoor’ is de aanzienlijke vergroting van de rijmogelijkheden. Immers, de wissels aan de westzijde, nabij de spoorbrug, zijn weer te bereiken met als gevolg dat het rangeren naar de nieuwe sporen aan beide zijden van het spoorgebied aanzienlijk is vereenvoudigd.

Actief sinds 2015

De spoorgroep is sedert 2015 actief als een min of meer zelfstandige eenheid binnen de SIEMei. Hun ‘Spoorpark’ betreft het Veghelse spooremlacement dat deel heeft uitgemaakt van het ‘Duits Lijntje’ ofwel, op z’n Duits ‘Boxteler Bahn’, dat ooit heeft gelegen tussen het Nederlandse Boxtel en het Duitse Wesel. Hoewel in menig opzicht van vrij beperkt belang, is de aanwezigheid ervan, samen met die van de Zuid-Willemsvaart, wel van doorslaggevend betekenis geweest voor de economische ontwikkeling van Veghel. Het is juist ook die invloed die de ‘Vrienden’ onder de aandacht wil blijven brengen en daarvoor, gelukkig, bij inwoners, instanties en bedrijfsleven ook veel waardering ervaren.

De werkzaamheden van de vrijwilligers beginnen met de reconstructie van de spoorwegovergang in de Veghelse Vorstenboscheweg. Nadat in 2001 een einde komt aan de graantransporten naar Veghel en daarmee ook aan het spoorwegverkeer op dit stukje spoorlijn van Boxtel naar Veghel, meent spoorbeheerder ProRail er goed aan te doen deze laatste handbediende spoorlijn van Nederland te schenken aan het spoorwegmuseum in Utrecht. Daarmee overvalt ze de gemeente Veghel en die onderneemt, niet zonder moeite, maar wel met succes, actie om de monumentale spoorwegovergang naar de oorspronkelijke plek terug te halen.



De spoorwegovergang keert maart 2009 terug, wordt niet weer aangesloten en wanneer twee jaar later wegwerkzaamheden aanleiding zijn voor het verwijderen van rails en bielzen, is de toestand rond de voormalige spoorwegovergang een rijksmonument onwaardig.

De spoorwegovergang keert maart 2009 terug, wordt niet weer aangesloten en wanneer twee jaar later wegwerkzaamheden aanleiding zijn voor het verwijderen van rails en bielzen, is de toestand rond de voormalige spoorwegovergang een rijksmonument onwaardig.

Het duurt vervolgens tot 2015 alvorens de gemeente Veghel aan de SIEMei vraagt de restauratie van de overweg op zich te nemen. April van dat jaar beginnen SIEMei-vrijwilligers aan die klus. De werkzaamheden worden grotendeels ter plaatse uitgevoerd, maar voor het opknappen van spoorbomen, stoplichten en allerhande onderdelen, nodig voor het functioneren van de overweg blijkt de eigen SIEMei-werkplaats een onmisbare schakel. Juni 2016 volgt de officiële opening.



Brug over Zuid-Willemsvaart

Belangrijke schakel in het Duits Lijntje is ook altijd de brug over de Zuid-Willemsvaart. Sinds de opening van de lijn in 1873 zijn dat er drie geweest: eerst een handbediende draai-brug die tijdens de begindagen van de Tweede Wereldoorlog wordt opgeblazen en vervangen door een handbediende hefbrug en tenslotte - vanaf 1961 - een elektrisch bediende hefbrug die in 2014 wordt gesloopt en niet vervangen vanwege de verbreding van de Zuid-Willemsvaart.

Gelukkig blijft de brug wel bewaard. Ze verhuist begin 2014 naar de Noordkade, op een plek achter het museum van de SIEMei. Het vervoer van de originele plek naar het museumterrein gebeurt per boot, naar het schijnt onder barre weersomstandigheden. April van dat jaar staat de brug op zijn nieuwe plek hetgeen duurt tot 2020. Dan is inmiddels duidelijk dat het gevaarte in de weg staat bij een nieuwe inrichting van het haven terrein.

De zoektocht naar een nieuwe plek is er niet eentje zonder hobbels en gaten, maar uiteindelijk wordt die gevonden op het deel van het stationsemplacement van Veghel aan de zijde van het Middengaal. Terwijl corona door het land giert, beginnen vrijwilligers van de SIEMei, grotendeels eerder ook al betrokken bij de reconstructie van de spoorwegovergang in Vorstenboscheweg, aan een omvangrijke en soms ook meer dan uitdagende klus. Het begint met verwijderen van spoor en het leggen van de fundering. Het gaat door met het slopen van het 54 ton zware gevaarte aan de Noordkade en het opbouwen ervan op de nieuwe plek. Het uitgangspunt dat de brug beweegbaar moet blijven, maakt een en ander er niet eenvoudiger op. Zoals dat ook geldt voor de afspraak dat er een trein over moet kunnen rijden. Waarbij dan ook nog eens de weersomstandigheden een rol spelen, want die zijn tijdens de bouw ook niet altijd even mensvriendelijk. Een klein wonder dus dat de brug al op 2 juni 2021 in al zijn glorie op de nieuwe plaats is te bewonderen. Veghel heeft er een 'nieuwe' blikvanger bij en

jammer dat de brug sinds die tijd toch een aantal keren doelwit is geweest van dieven en vandalen.

Materieel

Ondertussen is ook in materieel opzicht een en ander gegroeid. De eerste aanwinsten waren 'Sik 252', een rangeerlocomotief met 'Hiabkraan' die jarenlang dienst heeft bij NBM-rail met als standplaats 's Hertogenbosch en een goederenwagen NS 30354/Gbs 40 84 150 0 378-1 die in tamelijk verwaar-



loosde toestand in Veghel arriveerde. De vrijwilligers van de Spoorgroep hebben de restauratie van deze wagen inmiddels afgerond en gebruiken hem voor exposities. Ook een silowagen van het type Ucs-y, bouwjaar 1958, beter bekend als bollenwagen vanwege de twee karakteristieke 'bollen', maakt deel uit van de collectie. Dit Veghels exemplaar is uniek vanwege de afwijkende inhoud van de bollen: 14m³. Dit soort wagens reed met regelmaat naar de Veghelse betoncentrale.

De volgende aanwinst op het Spoorpark is een zogeheten 'Stalen D' met nummer D 6080, die na een carrière als bagagewagen in nationale treinen dienst heeft gedaan als ongevallenwagen in de omgeving van het Rotterdamse Feijenoord. De restauratie van dit rijtuig is gaande. Een werkplaats en een personeelsverblijf zullen er onderdak vinden.

Daar is het niet bij gebleven, want ondertussen rijden op het terrein ook railfietsen en een wat 'speelse' uitvoering van een locomotief rond.



Museale overname

SIEMei neemt Stalen Tak over

Vrijwilligers van de SIEMei zijn eind december druk doende geweest met het overbrengen van diverse machines, gereedschappen en voertuigen van Made naar Veghel. In eerstgenoemde plaats heeft het familie-museum 'De Stalen Tak' inmiddels de deuren gesloten en is de collectie in bruikleen afgestaan aan de SIEMei. De West-Brabantse collectie heeft voorlopig onderdak gekregen in ruimtes van de Victoria mengvoederfabriek.

Uiteraard is de collectie uit Made niet in zijn geheel uniek voor de SIEMei. Diverse machines en gereedschappen staan ook al jaren tentoongesteld op de Noordkade. Van de nieuw aangevoerde collectie gaan deskundigen beoordelen of ze een daadwerkelijke aanvulling zijn dan wel ze een vervanging rechtvaardigen. Is dat niet het geval behoort verkoop tot de mogelijkheden. Daarover zijn afspraken gemaakt met de familie uit Made.

Niet de eerste keer

Het is niet de eerste keer dat de SIEMei stukken betreft uit een museum dat stopt. Dat is bijvoorbeeld het geval in 2014 wanneer het 'Weg- en Bouwmuseum' in Harderwijk de deuren





sluit omdat de subsidie stopt. Het gaat onder meer om de Amerikaanse dragline 'Bucyrus Erie E3' - 'het enige exemplaar van dit type ter wereld' - en een 'Ruston 10RB' met een 11 meter lange giek. Met het sluiten van het museum wordt de 'Ammanwals' die indertijd bij de Firma Van Lee in Mariaheide dienst heeft gedaan, het definitieve eigendom van het SIEMei-museum en er komt ook een veertien meter lange directiewagen mee naar Veghel. Dat alles dan ook nog "voor een symbolisch bedrag," aldus voorzitter Piet van der Poel

In 2020 opent in de proeffabriek op de Noordkade het likeur- en frisdrankenmuseum van de SIEMei. Behalve met van de schroothoop en vuilnisbak geredde machines en oud-reclamemateriaal maken bezoekers kennis met allerhande flessen van merken als Punica, Fanta, Gren Spot, E10, Oase, 3-Es en Exota.

Een groot deel van deze collectie komt trouwens oorspronkelijk uit Hilvarenbeek. Een deel ervan staat inmiddels bij de ingang naar de Industry-bioscoop.



Open dagen

Open dag van SIEMei valt samen met Open Monumentendag 2025

De jaarlijkse Open Dag van de SIEMei heeft inmiddels een vaste plaats op de agenda in september. De laatste drie jaar gebeurt dat in samenwerking met de Heemkundekring Vehchele en de Sint Lambertuskerk. Doorgaans valt deze dag samen met het week-einde van Open Monumentendag. In 2025 zijn op 15 september deze deelnemende Veghelse organisaties te bezoeken, de Lambertuskerk opent de deuren ook op 14 september.

Onder meer die Lambertuskerk, het oude gemeentehuis op de Markt, de SIEMei aan de Noordkade en ook het SIEMei-Spoorpark zijn dan te bezoeken. Dit jaar wordt voorts gedacht aan een fietstocht langs historische boerderijen. Op het Spoorpark rijden voor het eerst sinds 2005 weer treinen tussen Middegaal en Vorstenbossche weg. Tussen de diverse locaties rijden historische bussen van de Stichting Veteraan Autobussen.

De SIEMei Open Dagen zijn vaak aanleiding om een stukje museum extra onder de aandacht te brengen. Zo zijn in 2017 een Hovers dragline, een Ruston Bucyres E3 kraan, een Zetelmeijer wals en een Deutz stationaire liggende motor werkend te bewonderen. Voor het eerst zijn op het Spoorpark locomotor 252 ofwel 'de Sik' en een goederenwagen (gbs) te bezichtigen. Het zonnige weer trekt veel bezoekers naar zowel het museum als het spoorpark.

Een jaar later is de aandacht grotendeels gericht op de brandweerauto uit Sint-Oedenrode, bouwjaar 1955, die het museum heeft aangekocht. Op de kilometerteller van de tankautospuut staan slechts 5131 kilometer aangegeven. De auto blijkt voorts erg goed onderhouden. Bij het museum is trouwens eerder zo'n brandweerwagen opgeknapt, uit Boekel, maar die is later teruggegaan naar de eigenaar.



In 2019 trekt een tentoonstelling in de geheel gerenoveerde goederenwagen (gbs) de aandacht. Een tentoonstelling in de wagen uit 1962 is gewijd aan het Duits Lijntje en het werk van de 'Vrienden van het Veghels Spoor'.

Corona verhindert de Open Dagen in 2020 en 2021. In 2023 werken de bovengenoemde instellingen voor het eerst samen. Het is een bloedhete dag. Desondanks is de belangstelling groot, zowel in het dorp als op het Spoorpark. Een jaar later, op 14 en 15 september een geheel ander beeld, Veghel loopt dan vooral ook uit voor de bevrijdingsfeesten.

Samen sterk



Unieke pilaren op het Heilig Hartplein

De samenwerking tussen SIEMei en de gemeente Veghel - later Meierijstad - is niet uitzondering. Het gebeurt nog steeds bij de activiteiten rond het Spoorpark, van het samenspel is ook sprake geweest bij de renovatie van het Veghelse Heilig Hartplein.

Eind september 2013 zitten in het onderkomen van de SIEMei medewerkers en vrijwilligers van onder meer Revabo, Fioretti College, Pieter Breughel, Bouwbedrijf van de Ven en de SIEMei bij elkaar om samen het project rond de herplaatsing van het Heilig Hartbeeld af te ronden.

Vrijwilligers van SIEMei hebben dan zo'n 1250 uur in dit project gestoken. Dit alles onder de bezielende leiding van Wim Munsters die vooral ook druk is geweest met het hekwerk rond het beeld. Met name de pilaren tussen de hekken noemt hij "echt kunstwerk". Voor de zekerheid heeft hij er twee extra laten maken voor het geval er op dit drukke punt een auto tegenaan knalt. Zonder male zij de pilaren erg moeilijk na te maken.

Vrijwilligers van de SIEMei zijn ook betrokken bij de renovatie van de oude ANWB-wegwijzer op de Markt. In 2016 voorzien ze het monumentale geheel van nieuwe belettering. Verantwoordelijk voor het ontwerp is Cor van Gerwen uit Sint-Oedenrode die dat wel vaker heeft gedaan voor de ANWB. Ook de wegwijzer op het Heilig Hartplein is door hem ontworpen. Rolf Vonk van de Heemkundekring Vehchele weet daarover: "De huidige handwijzer is een replica van een exemplaar uit 1933. Met de nieuwe belettering vind je de weg naar Schijndel en Sint-Oedenrode. Net als vroeger. Ook Erp heeft eindelijk een plek gekregen."

